

Сабира Сталберг

Филип в тунела

Lecti

book studio

Глава 21

С единия крак нагазвам във вода.
Кракът ми веднага се намокря.
Стоя наред локва.
Прескачам локвата. Не е голяма.
Откъде идва водата?
Осветявам пода с фенерчето,
но лампата угасва.
Пак го включавам. Светлината е слаба.
Батерията на телефона е изтощена.

Ама че съм идиот!
Изхабил съм батерията с игрите.
Защо ми беше да играя толкова много?
Батерията сигурно не е била напълно
заредена.
Сега ми трябват телефонът и батерията!
— Обещавам пред себе си
и целия свят — казвам на висок глас –
никога повече да не играя на телефона!
Ехото в тунела отвърща:
— Телефона, телефона.

Осветявам стените. Съвсем мокри са.
От тавана капе вода
и се стича по стените.
После фенерчето угасва.
Повече не мога да го светна.
Тунелът изглежда отново опасен.

Стоя в мрака. Нищо не виждам.
Само чувам как капе водата.
Чувам и шум. Какво? Чакай!
Шумят хора. Значи в тунела има хора.

Шумът идва от дълбините на тунела.
Отправлям се нататък.
Пляс! Пак стъпвам във вода.
Отскачам надясно. Там е сухо.
Докосвам стената с ръка.
Прявя още една крачка. Бум! Ох!

Удрям глава в стената и виждам звезди.
Боли ме главата и имам цицина на челото.
Имам и драскотина.
Усещам кръв по пръстите.

Тунелът свършва тук и няма никакъв изход.
Сгрешил съм.
Шумът идва явно от дупка за въздух.
Но... какъв е този звук? Отново чувам шум.
Тунелът продължава
и там напред има хора.

Тогава забелязвам,
че съм изгубил телефона.

Глава 22

Правя две крачки назад
и опипвам пода с пръсти.
Ръката ми докосва нещо меко. Плъх!
Телефонът да си стои на мястото.
Тръпки ме побиват.
Не искам да ме ухапе плъх.

Протягам ръце и докосвам стената с пръсти.
Стената свършва. Аха! Тунелът завива.
Ако следвам стената с ръка,
ще намеря пътя.
Тогава ще знам къде завива.

Вървя напред предпазливо.
Има течение. Пак чувам шума.
Съвсем наблизо е.
Чувам гласове. Там има хора!
Забравям да следвам стената с ръка.
Затичвам се към шума.
Сега гласовете се чуват ясно.

Бам! Виждам силна, бяла светлина.

Глава 23

Притискам се към стената.
Стената одрасква гърба ми.
Не смея да се помръдна.
Затварям очи. Отново отварям очи.
Малко по малко
очите ми свикват със светлината.

Пред мен има само стена.
Насреща ѝ свети прожектор.
Прахът се вихри.
Голяма, бяла машина трещи.
В праха се движат странни същества.
Огромни са и имат костюми от сребро.
Имат големи, кръгли глави и гигантски ръце.
На краката си носят големи, черни ботуши.

Това не са хора. Не приличат на хора.
Трябва да са същества от космоса.
Роботи. Ами да, сигурно са роботи.
Виждал съм такива във филмите.
Роботите са опасни. Ненавиждат хората.
Тези роботи копаят тунел под мола.

Скоро ще излязат над земята.
А хората нищо не подозират.
Нямат представа, че в тунела има роботи.
Трябва да предупредя хората.
Трябва да намеря път навън.

**Филип е в мола
с мама и татко,
но се изгубва.**

**Внезапно
се озовава
в тъмен тунел.**

Вратата се затваря зад него.

**В тъмното дебнат опасности.
Как да излезе?**

ISBN 978-619-192-108-9 (Хартиен носител)

ISBN 978-619-192-107-2 (PDF)

ISBN 978-619-192-166-9 (EPUB)